Один пастушок пас отару овечок. Пас, пас та й докучило йому... Пішов собі трохи далі походити. Як пішов, так пішов... Ягідок пошукав, в річці скупався, над берегом очеретину вирізав та дудочку зробив... То така, то сяка розвага знайшлася.

Далі думає; "Треба ж вертатись до овечок, що там вони поробляють?"

Коли приходить до отари, аж виступа проти нього найстарший баран, та як нападеться на нього:

— А ти,— каже,— ледащо таке! Покинув нас та й пішов собі байдики бити! А нема того, щоб нас глядіти? Ну, що якби вовк надбіг або який лихий чоловік надійшов, то тут би й шкода в отарі сталася! Отакий ти недбайливий! Тільки дарма в господаря хліб їси!

Почувши такі речі од барана, пастушок як розсердиться на нього, як скрикне: "А, то ти мені будеш тут просторікувати та лаяти мене? Бач який навчитель найшовсь!" Та як штурхне його з кручі! А то було провалля глубоче-е-енне та обривчасте!..

Упав баран і вбився, пропав! Та ще коли б один баран, а то й овечок багато пропало. Бо вони як побачили, що їх найстарший баран скочив, то тоді своїм звичаєм і собі поскакали за ним услід, у провалля!..

Стоїть пастушок та й думає: "Що ж тепер буде?.. А воно ж баран, може, й по правді казав!.."